

Қиёматга яқин қолганда Қўстантиниянинг фатҳ этилиши



15:35 / 05.08.2024 3938

هُلِّلَا يَضَرَّ رَءْيِيَّ رَهْ يَبَا نَع
يَلَّصِ هَلِّلَا لُؤْسَرَّ نَأُ هُنَع
ال «: لَأَقَمَّ لَسَوِ هَيْلَعُ هَلِّلَا
لَزْنِي يَّتَحُّ عَأْسَلَا مُوقَت

قَبْ أَدِبٌ وَ أَمْعُ أَلِابٌ مُؤرلا
نَمْ شَيْجٌ مَهَيْلٌ جُخَيْفٌ
ضُرَّ أَلِالُهُ أَرَايْخٌ نَمْ هَنْي دَمُلا
تَلَّاقٌ أَوْفَاصَاتٌ أَدِافٌ ذِيَّ مَوِي
نَنْبٍ وَ أَنْ نَيْبٍ أَوْلَخٌ مُؤرلا
مُهَلَّتْ أَقُنٌ ، أَنْ مِ أَوْبَسَ نَنْبٍ دَلَّ
أَلٌ : نَوْمٌ سُمُلا لُوقِيَفٌ
مُكَنْبٍ يَلْخُنْ أَلٌ ، هَلْلاو
، أَنْ أَوْخِا نَنْبٍ وَ
مُزَهَنْبِيَفٌ مَهَنْوَلَّتْ أَقِيَفٌ
مَهَيْلَعٌ هَلْلا بُوْتِي أَلٌ ، ثُلُثٌ
، مَهْثُلُثٌ لَتْ قِيَوٌ ، أَدَبًا
، هَلْلا دُنْعٌ عَادَهُ شَلْلا لَضُفًا

أَلْ تُثَلُّثُ لَأُحْتَتَفِي وَ

أَدَبًا نُونَتُ فِي

نُوحَتُ فِي ف

مُهْ أَمَنْ فِي بَف ، هَيْ نِي طَنْ طُسُق

دَقَ مِيءَانَعْلَانُومَسَاتُ قِي

نُوتِي زِلَابُ مَهَفُ وَيُسُ أُوْقْلَع

نَا : نَأْطِي شِلْأَمْ هِي فَحَاصُ ذِي

يْفُ مَكْفَلَخُ دَقَ حِي سَمْلَا

كِلَذَوَ نُوحُ رَحِيْفُ ، مَكِي لَهْ أ

جَرَخَ مَأْشِلَا أَوْعَاجُ إِذِافُ ، لَطَابُ

لَاتِ قِلَلِ نُوْدِغِي مَهْ أَمَنْ فِي بَف

تَمِي قُأُ ذِي فُوفُ صِلَا نُووسِي

يَسِي عُلْزَنْ فِي ، هَالُ صِلَا

هَيْلَعُ هَلْ لَّا يَلَّصَ مَيَّرَمُ نُبَا
وَدَعُ هَارِ إِذِافٍ، مُمَّافٍ مَلَّسَو
خُلْمُ لَأَبُ وُدِّي أَمَّكَ بَأَذِ هَلْ لَّا
هَكَرَتْ وَوَلَفٍ، أَمُّ لَأَيِّفٍ
نَكَلَّ وَوَلَّ هَيْ يَّتَّحَ بَأَذِنَال
مُهَيَّرِي فِ وُدِّي بُّ هَلْ لَأُ هَلَّتْ قَي
«وَتَبُّرَحُ يِّفُ هَمُّد».

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ алайҳиссалом шундай дедилар: «**Румликлар Аъмоқ ёки Добиққа етиб келмагунча Қиёмат қойим бўлмайди. Ўшанда Мадинадан ўша кундаги ер юзи аҳолисининг энг яхшиларидан иборат қўшин уларга қарши чиқади. Улар саф-саф бўлиб туришганда румликлар: «Бола-чақамизни асир қилиб олиб кетганларни ўзимизга қўйиб беринглар, улар билан жанг қилайлик», дейишади. Шунда мусулмонлар: «Йўқ! Аллоҳга қасамки, биродарларимизни сизларга бериб қўймаймиз», дейишади. Сўнг улар билан жанг қилишади. Уларнинг (мусулмонларнинг) учдан бири қочади, Аллоҳ уларнинг тавбасини тобад қабул қилмайди. Учдан бири эса ўлдирилади, улар Аллоҳнинг ҳузурида энг афзал шаҳидлардир. Яна учдан бири фатҳ қилади ва улар тобад фитнага учрамайдилар. Сўнг Қустантинияни фатҳ қилишади. Кейин қиличларини зайтун дарахтига илиб қўйиб, ўлжаларни тақсимлашаётган пайтда тўсатдан ораларида шайтон: «Масийҳ (Дажжол) аҳлу аёлингизга эга чиқиб олди!» деб қичқиради. Шунда**

улар йўлга тушишади, лекин бу ёлғон бўлади. Шомга етиб келишганда эса у (Дажжол) зоҳир бўлади. Улар жангга тайёрланиб, сафларни тўғрилаб туришганда намозга иқома айтиб қолинади. Шунда Ийсо ибн Марям соллаллоҳу алайҳи васаллам тушиб, уларга имом бўлади. Аллоҳнинг душмани (Дажжол) у зотни кўрган заҳоти сувда эриган туздек эриб кетади. Агар қўйиб берилса, эриб, охири ҳалок бўлар эди, бироқ Аллоҳ уни у зотнинг (Ийсо алайҳиссаломнинг) қўли билан ўлдиради. Кейин (Ийсо алайҳиссалом) найзасидаги унинг қонини уларга кўрсатади».

Шарҳ: Бу ерда Қиёматга яқин қолганда Қустантиниянинг фатҳ этилиши, Ийсо ибн Марям алайҳиссаломнинг тушишлари ва Дажжолнинг қатл қилишлари ҳақида гап кетмоқда.

هُلِّلَا يُّلَّصَّ يُّبِّن لَّا نَعُ هُنَّ عَو
لَهَ «: لَّا قَ مَّ لَسَّ وَ هِيَ لَع
أَهْنَمُ بِنَاجٍ هَنِّي دَمِّ بُمُتُّ عَمَّ س
ي فِ أَهْنَمُ بِنَاجٍ وَ رَبُّ لَّا ي فِ
أَيُّ مَعْنٍ : أَوْلَا قَ ؟ «رُحَّ بُلَّا
مُوقَاتِ أَل» : لَّا قَ ، هَلِّلَا لُؤْسَر
أَهْؤزَعِي يُّتَحُّ هَ عَ أَس لَّا
ي نَبُّ نَمُ أَفْلَا نُوغُبَّ س
أَوْلَزَنَ أَهُؤءَاجِ إِذِإْفِ قَحَّ سِإِ

مَلَوِحَ اَلَسَبِّ اُولَٰتِ اَقِي مَلَف
هَلِ اِلْ : اُولَٰقِ مَهَسَبِ اَوْمَرِي
رَبِّكَ اَهُلْ اَوْ هَلْ اِلْ
يَدُّ اَاهِي بِنَاجِ دَحْ اَطُقْسَيَف
اُولُوقِي مُمْتِرِحْ بِلْ اِيَف
هَلْ اِلْ اِلْ اِلْ اِلْ اِلْ اِلْ اِلْ
اَطُقْسَيَف رَّبِّكَ اَهُلْ اَوْ
اُولُوقِي مُمْتِرِحْ اِلْ اَاهِي بِنَاجِ
هَلْ اِلْ اِلْ اِلْ اِلْ اِلْ اِلْ
مُهَلْ جَرَفِيَف رَّبِّكَ اَهُلْ اَوْ
اَوْمَنْعِيَف اَهُلْ خُدِيَف
نَوْمَسَتُقِي مَهْ اَمْنِيَبَف
خِيَرِّصْلْ اُمَهْءَاجِ زِيْ اَمِيْ اِنْعَلْ

جَرَخَ دَقَّ لَجَّ دَلَّ نَا: لَاقَفَ
عَيْشٍ لُّكَّ نَوَكُزْتَيْ فِ
مَلْسُمِ أُمُّهَ أَوْرَ . «نَوُعَجَرِي وَ

Яна ўша кишидан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Бир томони қуруқликка, бир томони денгизга туташган шаҳар ҳақида эшитганмисизлар?» дедилар. «Ҳа, эй Аллоҳнинг Расули», дейишди. У зот шундай дедилар: «Бану Исҳоқдан етмиш минг киши у ерга ғазот қилмагунича Қиёмат қойим бўлмайди. Улар у ерга бориб, тўхташади. Қурол кўтариб жанг ҳам қилишмайди, бирорта ўқ ҳам отишмайди, «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Шунда унинг (шаҳарнинг) икки томонидан бири - денгиз томони қулаб тушади. Сўнг иккинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади, унинг иккинчи томони ҳам қулайди. Сўнгра учинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Ниҳоят, уларга фатҳ берилади. Сўнг улар у ерга кириб, ўлжалар олишади. Улар ўлжаларни тақсимлашаётганда бир жарчи: «Дажжол чиқди!» деб қичқиради. Шунда улар ҳамма нарсани ташлаб, қайтиб кетишади».

Иккисини Муслим ривоят қилган.

«Фитналар ва Қиёмат аломатлари» китобидан